

**ОБЧИСЛЕННЯ СТРОКУ АПЕЛЯЦІЙНОГО ОСКАРЖЕННЯ СУДОВИХ РІШЕНЬ,
УХВАЛЕНИХ У СПРОЩЕНИХ ПРОВАДЖЕННЯХ ЩОДО КРИМІНАЛЬНИХ
ПРОСТУПКІВ, ДЛЯ ПРОКУРОРА, ЯКИЙ НЕ БРАВ УЧАСТІ У СУДОВОМУ РОЗГЛЯДІ****CALCULATION OF THE APPEAL TERM OF COURT DECISIONS MADE IN SIMPLIFIED
PROCEEDINGS REGARDING CRIMINAL OFFENSES FOR THE PROSECUTOR
WHO DID NOT PARTICIPATE IN THE COURT PROCEEDINGS**

**Басиста І.В., д.ю.н., професор,
професор кафедри кримінального процесу та криміналістики
Львівський державний університет внутрішніх справ**

**Глинська Н.В., д.ю.н., с.н.с.,
завідувачка відділом дослідження проблем кримінального процесу та судоустрою
Науково-дослідний інститут вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сташица
Національної академії правових наук України**

**Дроздов О.М., д.ю.н., професор, адвокат, Заслужений юрист України,
професор кафедри кримінального процесу
Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого**

У цій науковій розвідці розглядаються такі дві складові задекларованої у назві дилеми, як: якими статтями чинного КПК України слід керуватися та, відповідно, яких процесуальних вимог варто дотримуватися (пункту 1 частини 2 статті 395 чи абзацу 2 частини 3 статті 395 КПК України) при необхідності оскарження в апеляції тих рішень місцевих судів, які ухвалені в провадженнях про вчинення кримінальних проступків, розгляд яких реалізовувався у порядку, що передбачений статтею 382 КПК України та чи є прокурор такою особою, що за змістом приписів абзацу 2 частини 3 статті 395 КПК України належить до учасників кримінального провадження, які оскаржують вирок, що був ухвалений без їх виклику?

Встановлено, що процесуальний строк на апеляційне оскарження вироку є правовстановлюючим строком-періодом, який визначений законом. При вирішенні питання, чи дотрималася особа, яка подала апеляційну скаргу, передбаченого у КПК України строку на апеляційне оскарження, у першу чергу слід встановити початок перебігу вказаного строку та його закінчення.

Аргументовано наукову позицію, яка схожа із тим висновком, котрий вже мав місце у постанові колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду (далі по тексту – ККС ВС, Суд, касаційний суд) від 20 грудня 2021 року у справі № 761/14025/21 (провадження № 51-4272км21) та відмінною від того умовисновку, який зробила колегія суддів Другої судової палати ККС ВС у постанові від 16 лютого 2023 року у справі № 756/5760/22 (провадження № 51-3711км22). Отож, автори переконані, що прокурору для оскарження в апеляції надається тридцять днів з дня отримання ним копії судового рішення, яке ухвалене в провадженні про вчинення кримінального проступку, розгляд якого відбувався у порядку, що передбачений статтею 382 КПК України. Немає жодних підстав виключати прокурора із розуміння кола тих учасників судового провадження, які за змістом приписів абзацу 2 частини 3 статті 395 КПК України належать до осіб, які уповноважені КПК України оскаржувати вирок, що був ухвалений без їх виклику.

Ключові слова: кримінальне провадження, учасники судового провадження, особливий порядок кримінального провадження, провадження в суді апеляційної інстанції, вирок, процесуальні строки, початок перебігу строку.

In this scientific study, two components of the dilemma declared in the title are considered:

– Which articles of the current Criminal Procedure Code of Ukraine should be followed and, accordingly, which procedural requirements should be met (paragraph 1 of part 2 of Article 395 or paragraph 2 of part 3 of Article 395 of the Criminal Procedure Code of Ukraine) when it is necessary to appeal in appeal those decisions of local courts that were made in proceedings on the commission of criminal offenses, the consideration of which was implemented in the order provided for by Article 382 of the Criminal Procedure Code of Ukraine;

– Is the prosecutor a person who, according to the provisions of paragraph 2 of part 3 of Article 395 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, belongs to the participants in the criminal proceedings who appeal a verdict that was made without their summons?

It has been established that the procedural deadline for appealing a verdict is a legally establishing deadline-period that is defined by law. When deciding whether a person who filed an appeal complaint complied with the deadline for appeal provided for in the Criminal Procedure Code of Ukraine, it is first necessary to establish the beginning of the period and its end.

The authors argue a scientific position that is similar to the conclusion that already took place in the ruling of the panel of judges of the Third Judicial Chamber of the Court of Cassation for Criminal Cases of the Supreme Court (hereinafter referred to as the KKS of the Supreme Court, the Court, the cassation court) of December 20, 2021 in case № 761/14025/21 (proceedings № 51-4272км21) and different from the conclusion that was made by the panel of judges of the Second Judicial Chamber of the KKS of the Supreme Court in the ruling of February 16, 2023 in case № 756/5760/22 (proceedings № 51-3711км22). Therefore, the authors are convinced that the prosecutor is given thirty days from the date of receipt of a copy of the court decision that was made in the proceedings on the commission of a criminal offense, the consideration of which took place in the order provided for by Article 382 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. There are no grounds to exclude the prosecutor from the understanding of the circle of those participants in the court proceedings who, according to the provisions of paragraph 2 of part 3 of Article 395 of the Criminal Procedure Code of Ukraine, belong to the persons who are authorized by the Criminal Procedure Code of Ukraine to appeal a verdict that was made without their summons.

Key words: criminal proceedings, participants in court proceedings, special procedures of criminal proceedings, proceedings in the court of appeal, verdict, procedural deadlines, the beginning of the period.

Постановка проблеми. Аналіз практики касаційного суду свідчить про існування різних правових позицій щодо визначення початку перебігу строку на апеляційне оскарження судових рішень, ухвалених у спрощеному провадженні в порядку, передбаченому статтею 382 КПК

України. Так, у постанові колегії суддів Третьої судової палати ККС ВС від 20 грудня 2021 року у справі № 761/14025/21 (провадження № 51-4272км21) суд частково задовольнив касаційну скаргу прокурора, скасував ухвалу апеляційного суду про повернення апеля-

ційної скарги та призначив новий розгляд в суді апеляційної інстанції. Судом зроблено висновок про те, що у провадженні щодо вчинення кримінального проступку, у випадку ухвалення місцевим судом вироку в порядку, передбаченому статтею 382 КПК України, без виклику особи, яка його оскаржує, такий вирок може бути оскаржений цією особою протягом тридцяти днів з дня отримання нею копії судового рішення, як того вимагає частина 3 статті 395 КПК України [1].

На противагу цьому рішення, у постанові колегії суддів Другої судової палати ККС ВС від 16 лютого 2023 року у справі № 756/5760/22 (провадження № 51-3711км22) Суд залишив без зміни ухвалу апеляційного суду, якою було відмовлено в задоволенні клопотання прокурора про поновлення строку на апеляційне оскарження вироку місцевого суду, оскільки колегія суддів вважала, що прокурор повинен був вживати заходів, щоб дізнатись про стан відомого йому судового провадження та отримати копію прийнятого рішення, а дізнавшись мотиви прийнятого рішення, мав об'єктивну можливість оскаржити його в апеляційному порядку в передбачені законом строки [2].

Про такий стан справ йдеться й у зверненні судді ККС ВС до членів Науково-консультативної ради при Верховному Суді у справі № 757/1624/22-к, провадження № 51-1819км23 [3]. І станом на сьогодні у цій справі на розгляді об'єднаної палати ККС ВС перебуває касаційна скарга прокурора на ухвалу Київського апеляційного суду від 08 лютого 2023 року про відмову у задоволенні клопотання про поновлення строку апеляційного оскарження вироку районного суду м. Києва стосовно Особа_1 (задня забезпечення єдності судової практики, формування однакових підходів за ситуації, що вище описана, кримінальне провадження ухвалою від 7 вересня 2023 року колегії суддів Першої судової палати передано на розгляд об'єднаної палати ККС ВС). Судді об'єднаної палати задалися завданням дати відповіді на два ключові питання задекларовані у назві цієї наукової розвідки дилеми, а саме: з якого моменту має обчислюватися строк апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених в провадженнях про вчинення кримінальних проступків, розгляд яких відбувся у спрощеному провадженні в порядку, передбаченому статтею 382 КПК України, для прокурора, який не брав участі у судовому розгляді? Чи входить прокурор за змістом приписів абзацу 2 частини 3 статті 395 КПК України до осіб, які оскаржують вирок, що був ухвалений без їх виклику? Із цими обома науковими завданнями вони й звернулися до членів Науково-консультативної ради при Верховному Суді [3].

На обґрунтування своєї ухвали від 7 вересня 2023 року Суд зазначив, що «... частина 3 статті 395 КПК України, яка прямо регулює початок строку апеляційного оскарження вироку, ухваленого без виклику особи, яка його оскаржує, в порядку, передбаченому статтею 382 КПК України (розгляд обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку у спрощеному провадженні) є спеціальною нормою щодо обчислення строку апеляційного оскарження, а тому застосування апеляційним судом положень пункту 1 частини 2 статті 395 КПК України щодо обчислення строку апеляційного оскарження вироку або ухвали суду з дня їх проголошення є помилковим. Колегія суддів вважає необхідним відступити від висновку, викладеного у постанові колегії суддів Другої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 16 лютого 2023 року у справі № 756/5760/22 (провадження № 51-3711 км22). Як убачається з матеріалів провадження, судовий розгляд кримінального провадження стосовно Особа_1 судом першої інстанції відбувся у спрощеному порядку, передбаченому статтею 382 КПК України, без участі прокурора. У зв'язку з цим виникає питання щодо порядку обчислення строку апеляційного оскарження такого рішення прокурором. Адже у абзаці 2

частини 3 статті 395 КПК України чітко не вказано, чи входить прокурор до кола осіб, які оскаржують вирок, що був ухвалений без їх виклику» [4].

Отже, спробуємо навести для наукової спільноти та практикуючих юристів ті наші аргументи, котрі й лягли в основу відповідних наукових висновків [5; 6].

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Загалом питання окремих аспектів діяльності прокурора у кримінальному провадженні були предметом наукових досліджень О. Бабікова, В. І. Галагана, І. В. Гловюк, А. Ю. Гнатюка, В. О. Гринюка, П. М. Каркача, А. В. Лапкіна, Р. В. Лемака, С. М. Меркулова, І. В. Рогатюка, С. В. Ромашкіна, О. В. Ряшко, М. І. Смирнова, М. П. Тахтарова, А. В. Ткача, Ж. В. Удовенко, О. В. Хаваліц, О. О. Цимбалістенко, М. В. Черноусько, К. В. Шевцової, П. В. Шумського, В. М. Юрчишина та інших науковців. У перебігу своїх наукових пошуків та за їх результатами, дослідники пропонували шляхи удосконалення чинного КПК України та, відповідно, практичної діяльності, імплементації закордонного досвіду, дотримання міжнародних стандартів тощо. Але проблематикою, на кшталт з якого моменту має обчислюватися для прокурора строк апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених в провадженнях про вчинення кримінальних проступків, розгляд яких відбувся у спрощеному провадженні, вказані дослідники не задавалися (принаймні ми таких публікацій не знаходили).

Судді ККС ВС також вже кілька разів зверталися до членів Науково-консультативної ради при Верховному Суді з огляду на проблематику особистої участі прокурора у розслідуванні [7; 8; 9, с. 16–25], повноважень прокурора брати участь у судовому розгляді кримінальних проваджень у формі приватного обвинувачення [10; 11; 12, с. 13–25], повноважень прокурора подавати касаційну скаргу в частині розв'язання цивільного позову, заявленого потерпілим – фізичною особою [13, с. 76–82] тощо. Розглядалася й проблематика різної вживаної законодавцем термінології, на кшталт підтримання прокурором «публічного» чи «державного» обвинувачення [14, с. 134–137; 15, с. 142–145], співвідношення прокурорського нагляду і процесуального керівництва [16, с. 122], не обминули процесуалісти заслуженою критикою й законодавчу ініціативу самої конструкції статті 36 КПК України [17, с. 166 та ін.], а дещо раніше – підставності відмови прокурора від підтримання державного обвинувачення та наслідків цього [18]. Задля обґрунтованості та законності обвинувачення, ще за умов чинності КПК 1960 року, цілком виправдано процесуалісти радили законодавцю вдаватися до цієї проблеми під кутом зору інтересів потерпілого та тих інших осіб, зокрема і юридичних осіб, які не мали процесуальних можливостей визнаватися такими, але шкода злочином їм заподіювалася. Розглядалися й інші складні практичні і доктринальні дилеми.

Метою ж цього наукового пошуку є наведення процесуальних аргументів та формулювання авторського наукового висновку щодо моменту, з якого має обчислюватися для прокурора, який не брав участі у судовому розгляді, строк апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених в провадженнях про вчинення кримінальних проступків, розгляд яких відбувся у спрощеному провадженні та чи є підстави виключати прокурора із розуміння тих учасників судового провадження, які за змістом приписів абзацу 2 частини 3 статті 395 КПК України належать до осіб, які уповноважені КПК України оскаржувати вирок, що був ухвалений без їх виклику [3].

Виклад основного матеріалу. Приступаючи до розгляду запропонованих питань варто зазначити, що відповідно до п. 8 статті 129 Конституції України однією з основних засад судочинства є забезпечення права на апеляційний перегляд справи та у визначених законом випадках – на касаційне оскарження судового рішення [19].

Водночас, стаття 6 Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод не примушує Договірні дер-

жави створювати апеляційні або касаційні суди («Дорадо Баульде проти Іспанії» (Dorado Baúlde v. Spain) (ухв.), §18). Проте, якщо такі суди існують, гарантії статті 6 повинні бути дотримані, наприклад, *гарантування заявникові ефективного права на доступ до суду* («Маресті проти Хорватії» (Marešić v. Croatia), §33; «Райхман проти Франції» (Reichman v. France), § 29) [20]. Проте, іноді *занадто суворе дотримання процесуального правила може становити загрозу самій суті права на доступ до суду* («Лабержер проти Франції» (Labergère v. France), §23), зокрема з огляду на важливість апеляційного оскарження і на його вирішальність для заявника, засудженого до позбавлення волі на тривалий строк (там само, § 20) [20].

Законність, вмотивованість та обґрунтованість судових рішень, які були ухвалені судами першої інстанції і не набрали законної сили, також забезпечена можливістю їх оскарження в апеляційному порядку. Тому передбачене Главою 31 КПК України право на апеляційне оскарження є важливою гарантією забезпечення захисту прав і законних інтересів учасників кримінального провадження та процесуальним інструментом виправлення судової помилки на цьому етапі кримінального провадження.

Своєю чергою, загальними положеннями провадження щодо кримінальних проступків передбачено, що «суд розглядає обвинувальний акт щодо вчинення кримінального проступку без проведення судового розгляду в судовому засіданні *за відсутності учасників судового провадження*, якщо обвинувачений не оспорує встановлені під час дізнання обставини і згоден з розглядом обвинувального акта» (частина 2 статті 381 КПК України) [21] (статтю 381 доповнено новою частиною згідно із Законом № 2617-VIII від 22.11.2018).

Пунктом 26 частини 1 статті 3 КПК України до учасників судового провадження, в першу чергу, віднесено сторони кримінального провадження, а у пункті 19 цієї ж частини статті 3 КПК України серед представників сторони обвинувачення значиться й прокурор. Своєю чергою, прокурор – особа, яка обіймає посаду, передбачену статтею 15 Закону України «Про прокуратуру», та діє у межах своїх повноважень (пункт 15 частини 1 статті 3 КПК України). Частина 1 статті 15 «Статус прокурора» Закону України «Про прокуратуру», містить 19 пунктів та конкретизує вичерпний перелік, хто є прокурором органу прокуратури, а частина 2 статті 15 передбачає, що «Прокурори в Україні мають єдиний статус незалежно від місця прокуратури в системі прокуратури України чи адміністративної посади, яку прокурор обіймає у прокуратурі» [22].

Отож, із наведеного слідує, що за умовою частини 2 статті 381 КПК України, суд розглядає обвинувальний акт щодо вчинення кримінального проступку без проведення судового розгляду в судовому засіданні *за відсутності й такого із учасників судового провадження, як прокурор...*

Загалом стаття 382 КПК України передбачає два варіанти у перебігу реалізації судом власних повноважень із розгляду обвинувального акта, а саме: 1) розгляд обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку у спрощеному провадженні (частина 2); 2) суд має право призначити розгляд у судовому засіданні обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку та викликати для участі в ньому учасників кримінального провадження, якщо визнає це за необхідне (частина 3) [21].

Своєю чергою, частина 4 статті 382 КПК України встановлює обов'язок, який, судячи з її формулювання, є спільний, як для умов розгляду обвинувального акта за частиною 2 статті 382 КПК України, так і для умов розгляду у судовому засіданні обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку, а саме: «...копія вироку за результатами розгляду обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку не пізніше дня, наступного за днем його ухвалення, надсилається учас-

никам судового провадження» [21]. *Жодних додаткових обов'язків щодо ініціативної діяльності будь-кого із учасників судового провадження, зокрема і такого із них, як прокурор, частиною 4 статті 382 КПК України не передбачено.*

Частина п'ята статті 382 КПК України передбачає, що оскарження вироку за результатами розгляду обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку здійснюється в апеляційному порядку з урахуванням особливостей, передбачених статтею 394 КПК України.

При цьому, серед переліку учасників судового провадження та інших осіб, що зосереджені в частині 1 статті 393 КПК України, які мають право подати апеляційну скаргу, у пункті шостому значиться прокурор.

Статтею 394 визначено такі особливості апеляційного оскарження окремих судових рішень: «Вирок суду першої інстанції, ухвалений за результатами спрощеного провадження в порядку, передбаченому статтями 381 та 382 цього Кодексу, не може бути оскаржений в апеляційному порядку з підстав розгляду провадження за відсутності учасників судового провадження, недослідження доказів у судовому засіданні або з метою оспорити встановлені досудовим розслідуванням обставини (частина 1).

Судове рішення суду першої інстанції не може бути оскаржене в апеляційному порядку з підстав заперечення обставин, які ніким не оспорювалися під час судового розгляду і дослідження яких було визнано судом недоцільним відповідно до положень частини третьої статті 349 цього Кодексу (частина 2)» [21].

Абзацом другим частини 3 статті 395 КПК України встановлено, що «Якщо ухвалу суду або слідчого судді було постановлено без виклику особи, яка її оскаржує, або якщо вирок було ухвалено без виклику особи, яка його оскаржує, в порядку, передбаченому статтею 382 цього Кодексу, то строк апеляційного оскарження для такої особи обчислюється з дня отримання нею копії судового рішення» [21].

Підкреслимо важливий акцент, зроблений в абзаці 2 частини 3 статті 395 КПК України, де, серед іншого, законодавець чітко визначає як одну із умов для підставності обчислення строку апеляційного оскарження з дня отримання учасником кримінального провадження копії судового рішення, таку ситуацію, за якої є необхідність в оскарженні саме **вироку**, котрий було ухвалено в порядку, передбаченому статтею 382 КПК України без виклику особи (за наших реалій, то прокурор), яка його оскаржує. Важливо розуміти, що саме у вирок суд вирішує обвинувачення по суті. На противагу цьому, для прикладу, у випадку, коли слідчий суддя з посиланням на частину 2 статті 376 КПК України постановив ухвалу та оголосив її резолютивну частину, а повний текст ухвали оголосив в інший день, то строк подачі апеляційної скарги обчислюється з дня оголошення резолютивної частини ухвали. Такий висновок сформульовано у постанові об'єднаної палати ККС ВС від 27 травня 2019 року у справі № 461/1434/18 (провадження № 51-6470кмо18) та *зазначено, що постановлення ухвали слідчим суддею не пов'язане з вирішенням справи по суті, а рівень складності скарг, які передаються на розгляд слідчим суддям, зазвичай не є таким, що потребує значного часу для складання ухвали щодо їх вирішення.* Оголошення слідчим суддею в порядку частини 2 статті 376 КПК лише резолютивної частини ухвали має місце переважно у виняткових випадках та жодним чином не впливає на визначений процесуальним законом порядок обчислення строку апеляційного оскарження. У випадку необізнаності у заінтересованих осіб з мотивами прийнятого слідчим суддею рішення, вказане за їх клопотанням може бути визнано поважною причиною пропуску строку апеляційного оскарження та підставою для його поновлення в порядку, передбаченому частиною 1 статті 117 КПК [23].

Встановлення такого правила законодавцем стосовно визначення моменту, з якого розпочинається обчислення визначеного законом строку – періоду [24, с. 114–115] для подання апеляційної скарги, видається таким, що спрямовано на створення умов для ефективної, а не ілюзорної можливості сторін реалізувати належні їм права.

Виходячи із всього викладеного, згоджуємося, що частина 3 статті 395 КПК України, яка прямо регулює початок строку апеляційного оскарження вироку, ухваленого без виклику особи, яка його оскаржує, в порядку, передбаченому статтею 382 КПК України (розгляд обвинувального акта щодо вчинення кримінального проступку у спрощеному провадженні) є спеціальною нормою щодо обчислення строку апеляційного оскарження, а тому, за описаних реалій, застосування апеляційним судом положень пункту 1 частини 2 статті 395 КПК України щодо обчислення строку апеляційного оскарження вироку або ухвали суду з дня їх проголошення є помилковим [4].

При цьому дія вказаної спеціальної норми розповсюджується на всіх учасників судового провадження, за відсутності котрих суд розглядав обвинувальний акт щодо вчинення кримінального проступку без проведення судового розгляду в судовому засіданні, зокрема й на прокурора, який не брав участі у судовому розгляді. Такий висновок цілком корисно з практикою ВС, який у своїх рішеннях не диференціює дію правила щодо обчислення строку на оскарження на прокурора та на інших учасників процесу, які не були присутні під час судового засідання. Так відповідно до постанови об'єднаної палати ККС ВС від 4 листопада 2019 року у справі № 760/12179/16-к, якщо ухвала слідчого судді постановлена без виклику особи, інтересів якої вона стосується та яка її оскаржує, то строк апеляційного оскарження для такої особи має обчислюватися з дня отримання копії судового рішення, незалежно від наявності інших джерел інформування про прийняте рішення [25]), строк апеляційного оскарження таких судо-

вих рішень (що ухвалені в провадженнях про вчинення кримінальних проступків, розгляд яких відбувся у спрощеному провадженні в порядку, передбаченому статтею 382 КПК України) має обчислюватися з дня отримання ними їх копій. На правильності такого підходу наголошується і у доктрині кримінального процесу [26, с. 262].

Чи входить прокурор за змістом приписів абзацу 2 частини 3 статті 395 КПК України до осіб, які оскаржують вирок, що був ухвалений без їх виклику? [3].

Виходячи із тих аргументів, які наводилися при формуванні відповіді на попереднє питання, а також із вже висунуваного, що за умовою частини 2 статті 381 КПК України, суд розглядає обвинувальний акт щодо вчинення кримінального проступку без проведення судового розгляду в судовому засіданні за відсутності й такого із учасників судового провадження, як прокурор..., а також й такого, що жодних додаткових обов'язків щодо ініціативної діяльності будь-кого із учасників судового провадження, зокрема і такого із них, як прокурор, частиною 4 статті 382 КПК України не передбачено, вважаємо, що немає жодних підстав виключати прокурора із розуміння тих учасників судового провадження, які за змістом приписів абзацу 2 частини 3 статті 395 КПК України належать до осіб, які уповноважені КПК України оскаржувати вирок, що був ухвалений без їх виклику.

Висновки. Для прокурора, який не брав участі у судовому розгляді, строк апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених за результатами спрощеного провадження щодо кримінальних проступків в порядку передбаченому статтею 382 КПК України, має обчислюватися з дня отримання ним копії судового рішення

Немає жодних підстав виключати прокурора із кола тих учасників судового провадження, які за змістом приписів абз. 2 частини 3 статті 395 КПК України належать до осіб, які уповноважені КПК України оскаржувати вирок, що був ухвалений без їх виклику [5; 6].

ЛІТЕРАТУРА

1. Постанова колегії суддів Третьої судової палати Касаційного кримінального суду у складі Верховного Суду від 20 грудня 2021 року у справі №761/14025/21 (провадження № 51-4272км21). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/102221892>
2. Постанова колегії суддів Другої судової палати ККС ВС від 16 лютого 2023 року у справі № 756/5760/22 (провадження № 51-3711км22). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109075141>
3. Звернення до членів НКР при Верховному Суді від судді Касаційного кримінального суду Верховного Суду у справі № 757/1624/22-к, провадження № 51-1819км23 із реєстраційним вхідним номером Верховного Суду 375/0/26-23 від 9.10.2023.
4. Ухвала колегії суддів Першої судової палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 7 вересня 2023 року у справі № 757/1624/22-к (провадження № 51-1819км23). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/113454833>
5. Науковий висновок члена НКР при Верховному суді д.ю.н., професора Ірини Басистої «Щодо моменту з якого має обчислюватися строк апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених в провадженнях про вчинення кримінальних проступків, розгляд яких відбувся у спрощеному провадженні в порядку, передбаченому ст. 382 КПК України, для прокурора, який не брав участі у судовому розгляді» (на виконання звернення від судді ККС ВС у справі № 757/1624/22-к, провадження № 51-1819км23). 13.11.2023. 8 с.
6. Спільний науковий висновок членів НКР при Верховному суді д.ю.н., професора Олександра Дроздова та д.ю.н., ст. наукового співробітника, завідувачки відділом дослідження проблем кримінального процесу та судоустрою НДІ вивчення проблем злочинності імені академіка В. В. Сталіса НАПрН України Наталії Глинської «Щодо обчислення строку апеляційного оскарження судових рішень, ухвалених в провадженнях про вчинення кримінальних проступків, розгляд яких відбувся у спрощеному провадженні в порядку, передбаченому ст. 382 КПК України, для прокурора, який не брав участі у судовому розгляді» (на виконання звернення від судді ККС ВС у справі № 757/1624/22-к, провадження № 51-1819км23). 23.11.2023. 13 с.
7. Звернення судді Верховного Суду (реєст. вхідний номер ВС 369/0/26-22 від 27.09.2022) до членів Науково-консультативної ради при Верховному Суді у справі № 991/492/19.
8. Науковий висновок члена НКР при Верховному Суді Ірини Басистої «Щодо повноважень прокурора проводити процесуальні дії та інші дії у кримінальному провадженні (на виконання звернення від судді Касаційного кримінального суду Верховного Суду у справі № 991/492/19). 29.10.2023. 14 с.
9. Басиста І.В., Галаган В.І., Удовенко Ж.В. Повноваження прокурора на проведення процесуальних дій у кримінальному провадженні: окремі проблеми. *Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2023. № 1. С. 16–25 URL: <https://doi.org/10.32999/ksu2307-8049/2023-1-3> або <https://lj.journal.kspu.edu/index.php/lj/article/view/365/338>
10. Звернення від судді Великої Палати Верховного Суду до членів Науково-консультативної ради при Верховному Суді із реєстраційним вхідним номером Верховного Суду 258/0/26-19 від 15.05.2019.
11. Науковий висновок члена Науково-консультативної ради при Верховному Суді д.ю.н. професора Басистої І.В. від 25.05.2019.
12. Басиста І.В. Повноваження прокурора брати участь у судовому розгляді кримінальних проваджень у формі приватного обвинувачення: українське законодавство, судова практика та міжнародний досвід. *Актуальні проблеми вдосконалення чинного законодавства України: ДВНЗ «Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника»*. 2019. Випуск № 50. С. 13–25. URL: <http://scijournals.pnu.edu.ua/index.php/apiclu/article/view/2087/2586>
13. Басиста І.В., Йосифович Д.І. Щодо повноважень прокурора подавати касаційну скаргу в частині розв'язання цивільного позову, заявленого потерпілим – фізичною особою. *Соціально-правові студії: ЛьвівУВС*. 2021. Випуск 4 (14). С. 76–82. URL: <https://sls-journal.com.ua/uk/journals/tom-4-4-2021 DOI 10.32518/2617-4162-2021-4-76-82>

14. Басиста І.В., Благута Р.І., Комісарчук Ю.А. Актуальні проблеми застосування кримінального процесуального законодавства: *навчальний посібник*. Львів: Львівський державний університет внутрішніх справ, 2022. 432 с. URL: <https://dspace.lvduvs.edu.ua/handle/1234567890/5086>
15. Лапкін А.В. Деякі проблеми визначення термінології щодо діяльності прокурора у кримінальному провадженні у зв'язку зі зміною конституційної регламентації функцій прокуратури. Сучасні проблеми правового, економічного та соціального розвитку держави. Харків, 2016. С. 142–145. URL: https://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/12467/1/Lapkin_142-145.pdf
16. Смирнов М.І. Правова природа нагляду прокурора у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Актуальні проблеми удосконалення кримінального процесуального законодавства: матеріали Всеукр. наук.-практ. конф., присвяченої до 70-річчя д.ю.н., професора Ю.П. Аленіна. Одеса: Юридична література, 2017. С. 122.
17. Гловюк І.В. Кримінально-процесуальні функції: теорія, методологія та практика реалізації на основі положень Кримінального процесуального кодексу України 2012 р.: монографія. Одеса: Юридична література, 2015. 712 с.
18. Маляренко В.Т., Вернидубов І.В. Про відмову прокурора від підтримання державного обвинувачення в суді та її правові наслідки. URL: [https://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/\(print\)/4F2BD2C153EAF85BC2257AF4003A6D0F](https://www.viaduk.net/clients/vsu/vsu.nsf/(print)/4F2BD2C153EAF85BC2257AF4003A6D0F)
19. Конституція України: Закон України від 28 червня 1996 р. Редакція від 01.01.2020, підстава – 27-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>
20. Посібник із статті 6 Європейської конвенції з прав людини. Право на справедливий суд (кримінально-процесуальний аспект). Оновлено 31 грудня 2019 року. С. 18. URL: https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_6_criminal_UKR.pdf
21. Кримінальний процесуальний кодекс України. Документ 4651-VI, редакція від 06.11.2023, підстава – 2690-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17>
22. Про прокуратуру: Закон України від 14 жовтня 2014 р., документ 1697-VII, редакція від 09.07.2023, підстава – 2320-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#n115>
23. Постанова об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 27 травня 2019 року у справі № 461/1434/18 (провадження № 51-6470кмо18). URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/82188400>
24. Кримінальний процес : навч. посіб. для підгот. до іспиту / [О. В. Капліна, М. О. Карпенко, В. І. Маринів та ін.]. 3-тє вид., змін. і допов. Харків : Право, 2022. 296 с.
25. Постанова об'єднаної палати Касаційного кримінального суду Верховного Суду від 4 листопада 2019 року у справі № 760/12179/16-к. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/85443523>.
26. Особливі порядки кримінального провадження : підручник / [О.В. Капліна, О.І. Марочкін, М.І. Демура та ін.] ; за ред. О. В. Капліної ; Нац. юрид. ун-т ім. Ярослава Мудрого. Харків : Право, 2024. 366, [2] с.